

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sesvetama
Stalna služba u Vrbovcu
Vrbovec, Trg Petra Zrinskog 22

Poslovni broj: P-323/2023-22

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Sesvetama, Stalna služba u Vrbovcu, po sucu toga suda Lidiji Jakšić, kao sucu pojedincu u građanskopravnom predmetu tužitelja Vujić Gorana iz Dugog Sela, Franje Blažinca 19b, OIB: 43752650383, zastupan po punomoćnici Nataši Lisac, odvjetnici iz Dugog Sela, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupana po Odvjetničkom društvu Mađarić & Lui, radi isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, na ročištu održanom 19. ožujka 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja, odvjetnice Nataše Lisac, te punomoćnika tuženika, odvjetnika Lui Hrvoja, 22. travnja 2026., te donio, objavio i

presudio je

I. Utvrđuju se ništetnima odredbe iz članka 1., stavka 1. i 2. članka 7 Ugovora o kreditu broj 178-50-3587008 zaključenog između tužitelja Gorana Vujić, OIB 43752650383, Franje Blažinca 19 b, Dugo Selo i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Petrinjska 59 dana 25.07.2006. u dijelu u kojem je ugovoreno da se glavnica i anuiteti kredita vežu za valutu švicarski franak, pa stoga navedene odredbe ne proizvode pravne učinke između ugovornih strana.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. isplatiti tužitelju Goranu Vujiću, OIB 43752650383, Franje Blažinca 19 b, Dugo Selo iznos od 3.854,36 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom po stopi određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet 3 postotnih poena, te od 1. kolovoza 2015. pa do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana, a koja kamata teče kako slijedi:

- na iznos od 10,31 EUR od 31.08.2006. do dana isplate
- na iznos od 10,49 EUR od 30.9.2006. do dana isplate
- na iznos od 10,10 EUR od 31.10.2006. do dana isplate
- na iznos od 8,91 EUR od 30.11.2006. do dana isplate
- na iznos od 6,75 EUR od 31.12.2006. do dana isplate
- na iznos od 5,23 EUR od 31.1.2007. do dana isplate
- na iznos od 5,16 EUR od 28.2.2007. do dana isplate
- na iznos od 5,34 EUR od 31.3.2007. do dana isplate
- na iznos od 2,40 EUR od 30.4.2007. do dana isplate
- na iznos od 0,03 EUR od 31.5.2007. do dana isplate
- na iznos od 1,02 EUR od 31.08.2007. do dana isplate
- na iznos od 2,82 EUR od 31.1.2008. do dana isplate
- na iznos od 5,13 EUR od 29.02.2008. do dana isplate
- na iznos od 9,10 EUR od 31.03.2008. do dana isplate
- na iznos od 3,14 EUR od 30.04.2008. do dana isplate
- na iznos od 0,79 EUR od 31.05.2008. do dana isplate
- na iznos od 3,74 EUR od 30.06.2008. do dana isplate
- na iznos od 2,19 EUR od 30.09.2008. do dana isplate
- na iznos od 21,59 EUR od 31.10.2008. do dana isplate
- na iznos od 8,60 EUR od 30.11.2008. do dana isplate
- na iznos od 25,12 EUR od 31.12.2008. do dana isplate
- na iznos od 27,66 EUR od 31.1.2009. do dana isplate
- na iznos od 28,81 EUR od 28.02.2009. do dana isplate
- na iznos od 26,19 EUR od 31.3.2009. do dana isplate
- na iznos od 26,81 EUR od 30.04.2009. do dana isplate
- na iznos od 21,87 EUR od 31.05.2009. do dana isplate
- na iznos od 18,23 EUR od 30.06.2009. do dana isplate
- na iznos od 19,20 EUR od 31.07.2009. do dana isplate
- na iznos od 21,12 EUR od 31.08.2009. do dana isplate
- na iznos od 20,95 EUR od 30.09.2009. do dana isplate
- na iznos od 19,01 EUR od 31.10.2009. do dana isplate
- na iznos od 22,65 EUR od 30.11.2009. do dana isplate
- na iznos od 25,57 EUR od 31.12.2009. do dana isplate
- na iznos od 29,71 EUR od 31.1.2010. do dana isplate
- na iznos od 28,76 EUR od 28.02.2010. do dana isplate
- na iznos od 34,39 EUR od 31.3.2010. do dana isplate
- na iznos od 33,32 EUR od 30.4.2010. do dana isplate

- na iznos od 35,41 EUR od 31.5.2010. do dana isplate
- na iznos od 53,42 EUR od 30.06.2010. do dana isplate
- na iznos od 49,71 EUR od 31.07.2010. do dana isplate
- na iznos od 61,05 EUR od 31.08.2010. do dana isplate
- na iznos od 57,13 EUR od 31.09.2010. do dana isplate
- na iznos od 50,83 EUR od 31.10.2010. do dana isplate
- na iznos od 64,12 EUR od 30.11.2010. do dana isplate
- na iznos od 81,02 EUR od 31.12.2010. do dana isplate
- na iznos od 69,05 EUR od 31.01.2011. do dana isplate
- na iznos od 73,25 EUR od 28.02.2011. do dana isplate
- na iznos od 67,91 EUR od 31.03.2011. do dana isplate
- na iznos od 68,87 EUR od 30.04.2011. do dana isplate
- na iznos od 91,53 EUR od 31.05.2011. do dana isplate
- na iznos od 93,74 EUR od 30.06.2011. do dana isplate
- na iznos od 112,38 EUR od 31.07.2011. do dana isplate
- na iznos od 102,68 EUR od 31.08.2011. do dana isplate
- na iznos od 92,06 EUR od 31.09.2011. do dana isplate
- na iznos od 90,20 EUR od 30.10.2011. do dana isplate
- na iznos od 89,47 EUR od 31.11.2011. do dana isplate
- na iznos od 94,50 EUR od 31.12.2011. do dana isplate
- na iznos od 98,89 EUR od 31.01.2012. do dana isplate
- na iznos od 99,47 EUR od 29.02.2012. do dana isplate
- na iznos od 96,44 EUR od 31.03.2012. do dana isplate
- na iznos od 98,49 EUR od 30.04.2012. do dana isplate
- na iznos od 99,89 EUR od 31.05.2012. do dana isplate
- na iznos od 97,53 EUR od 30.06.2012. do dana isplate
- na iznos od 98,15 EUR od 31.07.2012. do dana isplate
- na iznos od 96,39 EUR od 31.08.2012. do dana isplate
- na iznos od 92,57 EUR od 31.09.2012. do dana isplate
- na iznos od 96,64 EUR od 31.10.2012. do dana isplate
- na iznos od 98,59 EUR od 30.11.2012. do dana isplate
- na iznos od 97,22 EUR od 31.12.2012. do dana isplate
- na iznos od 89,54 EUR od 31.01.2013 . do dana isplate
- na iznos od 96,07 EUR od 28.02.2013 . do dana isplate
- na iznos od 96,64 EUR od 31.03.2013 . do dana isplate
- na iznos od 94,08 EUR od 30.04.2013 . do dana isplate
- na iznos od 86,13 EUR od 31.05.2013 . do dana isplate
- na iznos od 85,92 EUR od 30.06.2013. do dana isplate
- na iznos od 85,08 EUR od 10.07.2013. do dana isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1.500,00 eura, sa zakonskim zateznim kamata u tekućem od 22. travnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tuženik sa zatraženim parničnim troškom, kao s neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi u navodi kako je kao korisnik kredita s tuženikom, kao kreditorom zaključio dana 25.07.2006. Ugovor o kreditu broj 178-50-3587008 kojim tuženik tužitelju daje kredit u iznosu od CHF 27.034,63 za koji se on obvezao plaćati redovnu kamatu po stopi od 5,20% godišnje koja je ugovorena kao promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora, ovdje tuženika. Stranke su ugovorile da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF, važećem na dan dospijeća, a prema otplatnom planu koji je u prilogu tužbe. Ugovor je već bio unaprijed sastavljen od strane tuženika na standardiziranom obrascu i o niti jednoj odredbi se nije posebno pregovaralo. Tužitelj je potrošač kojem su sredstva iz kredita poslužila za kupnju novog osobnog vozila. U predmetnom ugovoru o kreditu je sadržana nepoštena/nišetna odredba na način da je ugovorena valutna klauzula u CHF bez da je tuženik na jasan i transparentan način informirao tužitelja da je rizik intervalutnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj uz švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro usprkos tome što je priroda i specifičnost valute švicarski franak bila poznata tuženiku, ali ne i tužitelju koji kao prosječan potrošač nije raspolagao potrebnim specifičnim znanjem i nije bio svjestan rizika kojeg preuzima. Nišetnost ugovorenih odredaba kojima se glavnica kredita valutnom klauzulom veže uz valutu švicarski franak je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-1401/2012 od 4.7.2013. potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14.6.2018. U ovom je postupku pravomoćno potvrđeno da su banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača sklopivši ugovore o kreditu s nišetnim i nepoštenim ugovornim odredbama na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme sklapanja ugovora banke kao trgovci nisu potrošača informirale o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača. Slijedom utvrđenja iz presude navedene pod 5 nišetna je i odredba iz ugovora o kreditu između stranaka kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF, te je tuženik u obvezi vratiti tužitelju sve ono što je stekao temeljem nišetne odredbe. Tužitelj nema primanja dostatna za izradu izračuna, a nema potrebna znanja da bi ga izradio sam te postavlja tužbeni zahtjev na iznos od 5.000,00 EUR / 37.672,50 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 25.07.2006., a na točan iznos preplate po svakom pojedinom anuitetu predlaže provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja nakon kojeg će specificirati glavnica i tijek kamata.

2. U specificiranom tužbenom zahtjevu (list 54-56), a nakon obavljenog financijskog vještačenja, prema kojem je tužitelj specificirao tužbeni zahtjev isti potražuje razliku u visini anuiteta zbog razlike tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (dan plaćanja anuiteta) i tečaja za valutu CHF na dan isplate kredita i to ukupnog iznosa od 3.854,36 eura sa zakonskim zateznim kamatama od dospelosti svakog preplaćenog anuiteta.

3. U odgovoru na tužbu tuženik navodi kako nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 25.07.2006. zaključili Ugovor o kreditu broj 178-50-3587008 (dalje u tekstu: Ugovor) kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita kunske protuvrijednosti CHF 27.034,63 a da je ugovorena redovna kamata 5,20 % godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora. Tuženik ističe da je Ugovor sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima koji je lex specialis i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a istim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. U odnosu na navode tužitelja o ništetnosti i nepoštenosti ugovorene valutne klauzule Tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena valutna klauzula nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništetna i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika da tužitelja upozori na mogućnost snošenja rizika uslijed rasta tečaja sukladno ugovorenoj valutnoj klauzuli u valuti CHF. Zakonom o obveznim odnosima dopuštena je odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute RH u odnosu prema stranoj valuti iz čega proizlazi da je tuženik postupao isključivo u skladu sa zakonom pa tužitelj neosnovano ističe da je tuženik ugovaranjem valutne klauzule CHF bio nepošten. Tuženik je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, te je tužitelj po vlastitom izboru, a nakon što je upoznat sa svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, odabrao valutnu klauzulu CHF. Takav odabir, između više predloženih ugovora, predstavlja pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama budući da je tužitelj samostalno i neovisno mogao birati ugovorne odredbe (ovdje valutnu klauzulu). Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije predvidiva niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF pa ni bilo koje druge strane valute. Suprotno tvrdnjama tužitelja, ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj je također preuzeo valutni rizik s obzirom da ugovaranje valutne klauzule utječe na financijski položaj korisnika kredita jer se kunska protuvrijednost novčanog tijeka (anuiteti, rate ili mjesečni obroci po kreditu) mijenja u ovisnosti o kretanju tečaja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula. Svaki korisnik bilo kojeg kredita u kojem je ugovorena valutna klauzula, neovisno o izboru valute, preuzima rizik moguće promjene tečaja i svojim potpisom preuzima prava i obveze, odnosno odgovornost za ispunjenje obveze sukladno ugovornim odredbama. Nisu osnovani navodi tužitelja da je tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti (čl.81. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 96/03): a) da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i b) da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Obzirom da je tužitelj, nakon što je upozoren o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, u Zahtjevu za kreditu, vlastoručno odabrao valutnu klauzulu CHF, razvidno je da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na povrat dijela mjesečnih anuiteta na ime ništene valutne klauzule jer je sukladno čl. 226. Zakona o obveznim odnosima propisano da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti. Tužitelj se ne može pozivati ni na jedno utvrđenje iz odluka u "slučaju Franak" jer se ne radi o odlukama koje djeluju erga omnes, već iz tih odluka proizlazi da potrošači svoje navode o povredi

njihovih prava imaju svaki zasebno dokazivati. Tužitelj ne može smatrati da je osnov njegove tužbe dokazan samim postojanjem presuda drugih sudova o nepoštenosti i ništetnosti valutne klauzule, već isto mora dokazati. Tužitelj nije bio stranka u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe pa se ne može pozivati na utvrđenja iz navedene presude.

4. Odlučujući o osnovanosti tužbenoga zahtjeva, sud je tijekom dokaznog postupka pročitao tužbu i priloge tužbi (list 1-21), odgovor na tužbu (list 24-26), izvršeno je saslušanje tužitelja (list 31-32), pročitana je pismeni nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka knjigovodstvene struke dipl. ecc. Tome Dlaka (list 37-41), podnesak tuženika (list 48-49), podnesak tužitelja (list 54-56), podnesak tuženika (list 60-61).

5. Tužitelj Goran Vujić u svom iskazu navodi kako je 2006. kupovao automobil u Dugom Selu u Fordu kod Hudana te se raspitivao i gledao kredite i zaključio da su kod tuženika najpovoljniji uvjeti. Automobil je kupovao za osobne potrebe i vožnju. Kod službenika banke raspitivao se o kreditu i rečeno mu je da bi mu za ovaj koji je uzeo uvjeti bili najpovoljniji. Rečeno mu je da CHF ne ide gore dolje dok kredit veza na euro ovisi o prilivu novca za euro. Obavio je uobičajenu proceduru, dostavio im prosjek svoje plaće, kako to već ide. Novac za kredit nije niti dobio na ruke već je time odmah u Fordu plaćen automobil koji je kupio. Nije auto mogao niti prodati, jer je kod banke bila knjižica automobila, sjeća se da je zadnju godinu otplatio oko trideset i nešto tisuća kuna, a onda druge godine taj auto prodao za 42.000,00 kuna. Kredit je otplatio u cijelosti u redovnim ratama. Početna rata kredita preračunata u kunama mu je bila oko 1.600,00 kuna, plaća mu je tada bila 2.900,00 kuna, a u jednom trenutku pred kraj rata kredita mu je iznosila protuvrijednost 3.000,00 kuna. Na upit punomoćnika tužitelja da li se pokušao nešto dogovarati s bankom nakon što su rate kredita rasle odgovara da je u poslovnici u Svetoj Nedjelji. U to vrijeme je imao otplaćivati još 3 godine, a oni su mu nudili da ostatak podmiri u 9 idućih godina, to se nije usudio, bojao se ponovnog rasta kamate. Ne sjeća se da li je ta nova ponuda bila da bi mu kredit bio u kunama ili ostao u CHF. Upitan da li je nešto o ugovoru pregovarao, odgovara da nije nikakav ekspert. Dobio je napisani ugovor koji je pročitao, potpisao i otišao. Na upit punomoćnika tuženika upitan da li je razumio da je potpisao ugovor s valutnom klauzulom, odgovara da je tada takav ugovor potpisao, sada nakon svega bio bi svjestan što je valutna klauzula, ali tada posebno o tome nije znao.

6. Sud je cijenio iskaz tužitelja vjerodostojnim i životno uvjerljivim, a tuženik nije tijekom postupka predložio izvođenje personalnog dokaza saslušanjem djelatnika banke na okolnost kontakta s tužiteljem i okolnostima vezanima uz pregovaranje oko uvjeta kredita, a kojima bi eventualno osporio tvrdnje tužitelja.

7. Vrhovni sud je u presudi broj Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. iznio stajališta da nižestupanjski sudovi nisu dužni izvoditi dokaze u smislu da li se radi o prosječnom potrošaču u svakom pojedinom sporu, neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03) dalje; ZZP, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/03 obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a kako je to propisano odredbom čl. 118. ZZP/14 te da odredbe Zakona o

parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 155/23; dalje ZPP) i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a te obzirom na sadržaj izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu nije potrebno ponovno provoditi dokaze na okolnost ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivosti kamatne stope i vezivanja glavnice za valutu CHF, jer bi u suprotnom s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka drugačije postupanje bilo nesvrishodno, neekonomično i u suprotnosti sa odredbama ZPP-a i ZZP-a.

8. Opreza radi, sve obzirom na različite presude u odnosu na prije opisano Županijskih sudova, sud je saslušao tužitelja, a iz njegovog iskaza proizlazi da je zaključio predmetni kredit u svrhu kupnje motornog vozila za svoje vlastite potrebe, da se ne bavi nikakvom poduzetničkom djelatnošću, a što tuženik nije osporio tijekom postupka, tako da je sud ocijenio da je tužitelj bio potrošač, jer Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima kao i Zakon o zaštiti potrošača, definira potrošača kao svaku fizičku osobu koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne ili profesionalne djelatnosti.

9. Nakon ocjene svakog dokaza posebno, te svih dokaza zajedno kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka u smislu odredbe čl. 8 ZPP-a sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

10. Što se tiče merituma spora, spornim se pokazala osnova i visina tužbenog zahtjeva.

11. Nesporno je da je tužitelj s tuženikom sklopio dana 25.07.2006. Ugovor o kreditu, broj 178-50-3587008 koji je solemnziran kod javnog bilježnika, u kojem je u čl. 1 ugovoren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti 27.034,63 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, te da je u čl. 7 ugovoren način otplate, odnosno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan dospijeaća, a prema otplatnom planu koji će biti uručen korisniku kredita po isplati kredita, te da anuiteti dospijevaju na naplatu zadnjeg dana u mjesecu.

12. Rok otplate ugovoren je na 84 mjeseca (čl. 4 Ugovora) i za kupnju novih vozila Ford (čl. 6 Ugovora).

13. Stranke nisu osporile preostali sadržaj sačinjenog ugovora o kreditu s tužiteljem, tako se i preostali sadržaj predmetnog ugovora smatra nespornim, međutim tužbom tužitelj ne osporava zakonitost tog preostalog sadržaja ugovora, tako da sud ne obrazlaže osnovanost istog.

14. Spornim se pokazalo to da li su osporene odredbe čl. 1 i 7 predmetnog ugovora o kreditu ništetne, kao i visina tužbenog zahtjeva, a također valjalo je odlučiti o zastare potraživanja.

15. Nije sporno da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14.06.2018 (kojom je potvrđen dio presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 04.07.2013., a koji se odnosi na valutnu klauzulu CHF) u dijelu kojim se utvrđuje da su između ostalih banaka i ovdje tuženik u razdoblju od 01. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. sklapajući ugovore o kreditu koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima ugovarajući švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, a da prije sklapanja ugovora i u vrijeme sklapanja ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana, pa su time tuženi postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Revizija tuženika je odbijena presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH-a Rev-2221/18 od 03.09.2019..

16. Prema čl. 118 Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 47/14, 110/15 i 114/19) koji je na snazi u vrijeme pokretanja ovog postupka, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106 st. 1 tog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupcima koje potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a isto tako i odredba čl. 138.a ZZZP/07 propisuje da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131 st. 1 tog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. tog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. U smislu tih zakonskih odredbi, ali i odredbe 502.c ZPP-a koja propisuje da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, time da će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, za zaključiti je da u ovom postupku sud obvezuju odluke iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača koje utvrđuju da je došlo do povrede propisa zaštite potrošača, odnosno da navedene odluke imaju direktni učinak i obvezuju sudove, te da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošači mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen po tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a.

17. Kako je predmetnom odredbom čl. 1 i 7 Ugovora o kreditu valutna klauzula uz koju je vezana glavnica sadržajno izražena na identičan način kao i ona koja je toč. 1. izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđena ništetnom, predmetne ugovorne odredbe su ništetne i protivno navodima tuženika na tu okolnost sud nije bio dužan provoditi nikakve dokaze neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini. Takvo pravno stajalište izrazio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi broj Rev 3142/2018-2 od 19. ožujka 2019.

18. Odredbom čl. 83 ZZZP-a propisano je da se prilikom ocjene je li neka odredba u potrošačkim ugovorima poštena ili nije, u obzir uzima narav proizvoda ili usluga koje

predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, te ostale ugovorne obveze, a čl. 87 istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništeta.

19. Odredbe čl. 1 i 7 predmetnog ugovora o kreditu su nepoštene ugovorne odredbe budući je prilikom ugovaranja valutne klauzule u CHF tuženik propustio tužitelja informirati o svim parametrima bitnim za donošenjem odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Naime, po ocjeni ovog suda tuženik kao bankarska ustanova nije upozorila tužitelja na ekonomske posljedice i rizike koji proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule CHF, također se smatra da je odredba o valutnoj klauzuli CHF podložna testu nepoštenosti u skladu s čl. 84 ZZP-a, jer nije bila razumljiva, tužitelj nije bio upozoren na posljedice ugovaranja valutne klauzule CHF, ugovor je sastavljen po unaprijed napisanom i tipskom ugovoru, što pak upućuje na to da se o toj ugovornoj odredbi nije pregovaralo.

20. Primjena valutne klauzule CHF uzrokovala je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja, jer nije bila ugovorena mogućnost promjene valute ili druga mogućnost zaštite rizika, snažnog jačanja valute CHF, pa su sve posljedice teretile tužitelja, dok je tuženik kao banka dobivao veći broj novčanih jedinica stabilne domaće valute koja je imala istu kupovnu moć kao i u vrijeme ugovaranja kredita.

21. Također tijekom postupka tuženik nije dokazivao da se zaduživao na inozemnim tržištima u CHF iznosima, a čime bi eventualno mogao opravdati svoje tzv. "neznanje o stabilnosti valute u vrijeme sklapanja ugovornog odnosa".

22. Tuženik nije prilikom ugovaranja predmetnog kredita tužitelja kao potrošača informirao i nije ga upozorio na rizičnost ugovaranja CHF valutne klauzule, odnosno nije ga informirao o općem riziku vezanom uz valutnu klauzulu, a koji proizlazi iz sustava "fluktuirajućih tečajeva", a na koje rizike su upozoravale međunarodne financijske institucije, također tužitelja nije upozorio na rizike vezane uz činjenicu da HNB ne štiti tečaj kune prema CHF, kao što to čini za euro, kao i riziku vjerojatnog i izvjesnog rasta tečaja švicarskog franka, a na što je jasno upozoravao MMF.

23. Odredbom čl. 84 ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, a što nastavno znači da su nepotpune one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive.

24. Prema odredbi čl. 3 st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a prema čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

25. Odredbom čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 155/23; dalje ZOO), propisano je kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne

vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a čl. 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

26. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka Tome Dlaka (list 37-41) proizlazi da je korisnik kredita platio tuženiku sve obveze po kreditu, odnosno da je predmetni kredit otplaćen u cijelosti 13. srpnja 2013. godine, uz mišljenje vještaka sukladno zadatku kojeg mu je postavio sud, da je preplata nastala pri plaćanju obveza po tečaju koji je bio viši od tečaja 4,605064 HRK (tečaj na dan isplate kredita) za anuitete 1/10, 18/23 i 26/84 u iznosima kako je iskazano u tabeli u pisanom nalazu i mišljenju, a ukupni iznos preplate je 3.854,36 Eura.

27. Nakon dostavljenog pismenog nalaza i mišljenja financijskog vještaka tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev kojim je umjesto početno zatraženog naloga za isplatom od strane tuženika novčane tražbine od 5.000,00 Eura snizio tužbeni zahtjev na 3.854,36 Eura (list 54-56).

28. Tuženik ne prigovara matematičkom izračunu vještaka, no i dalje osporava osnovanost i visinu potraživanja tužitelja, jer su ugovorne strane ugovorile isključivo srednji tečaj za cijelo vrijeme otplate kredita, kao i promjenjivu kamatnu stopu.

29. Sud je cijenio provedeno financijsko vještačenje vjerodostojnim i stručnim, a stranke nisu tijekom postupka osporile matematički izračun angažiranog vještaka koji je izračunao preplatu tužitelja u korist tuženika, a tužitelj potražuje tužbom upravo tu preplatu po osnovi razlike u tečaju.

30. Nakon što je tužitelj specificirao tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju financijskog vještaka, podneskom od 24. studenog 2026. (list 60-61) tuženik smatra da se ne radi o uređenju tužbenog zahtjeva već o djelomičnom povlačenju tužbe kojem se tuženik protivi.

31. U svezi prije opisanog očitovanja tuženika sud ukazuje na slijedeće: na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH (SU:IV-162/2021) od 26. studenog 2021. zaključeno je da je u predmetnima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

32. U odnosu na smanjenje tužbenog zahtjeva sud smatra da se ne radi o povlačenju tužbe iz čl. 193. ZPP-a za koji je potreban pristanak tuženika nakon što se isti upusti u raspravljanje, jer ZPP ne poznaje institut "djelomičnog povlačenja tužbe", već samo "povlačenja tužbe". Tužbu nije moguće "djelomično povlačiti", već se ista povlači u cijelosti. Smanjenje tužbenog zahtjeva do kojeg je došlo nakon provedenog financijskog vještačenja, sasvim je drugačija procesna radnja za koju ZPP ne predviđa nikakvu suglasnost odnosno pristanak tuženika. Slijedom navedenog specificirani tužbeni zahtjev tužitelja od 19. studenog 2025. sukladno izračunu sudskog vještaka prihvaćen je kao osnovan u cijelosti, jer je prema čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama

u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna. Kako je provedenim vještačenjem, utvrđeno da je tužitelj temeljem ništetnih odredaba preplatio s osnova tečajne razlike u odnosu na početni tečaj 3.854,36 eura, sud je pravilnom primjenom navedenog materijalnog prava obvezao tuženika isplatiti tužitelju navedene iznose sa zateznom kamatom na pojedinačne iznose navedene u izreci presude od izvršenih uplata do isplate.

33. Stoga je sud prihvatio tužbeni zahtjev te naložio tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 3.854,36 eura, a na temelju odredbe članka 1111 ZOO-a.

34. Sud je tužitelju dosudio zakonske zatezne kamate od dana plaćanja svakog pojedinog anuiteta do isplate (čl. 1115 ZOO-a) obzirom da je tuženik kao ugovorna strana bio dužan prilikom promjene valutnog tečaja rukovoditi se načelom savjesnosti i poštenja, a što nije učinio, iako je toga morao biti svjestan, pa mu je u svakom slučaju od trenutka svake pojedine uplate u većem iznosu od ugovorenog moralo biti poznato da mu taj više plaćeni iznos ne pripada. Stopa zatezne kamate određena je na temelju čl. 29. st. 2., 8 i 9 ZOO-a i točke I Odluke o diskontnoj (eskontnoj) stopi Hrvatske narodne banke ("Narodne novine" broj: 132/07).

35. Također, prigovor tuženika zastare potraživanja nije osnovan. Radi se o individualnom restitucijskom zahtjevu potrošača koji se temelji na odluci donesenoj u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241 ZOO-a. Nesporno je da je presudom Visokog trgovačkog suda Pž-6632/17 od 14.06.2018. pravomoćno okončan predmetni spor, čl. 215 ZOO-a, propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, što znači od dana utvrđenja ništetnosti počinje teći tužiteljevo pravo zahtijevati isplatu.

36. Osim toga, građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. i 31. siječnja 2022. donio je stajalište da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323 st. 1 ZOO/05, odnosno čl. 104 st. 1 ZOO/91, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju tražbina tužitelja nije mogla zastarjeti, jer zastarijevanje počinje teći tek pravomoćnošću ove odluke. Tužba u ovom postupku podnijeta je sudu 17. svibnja 2023., dakle prije protoka zastarnog roka od 5 godina, jer kod restitucijskog zahtjeva preplate po osnovi ništetne valutne klauzule zastarni rok počinje teći od 14.06.2018. (odluka Visokog trgovačkog suda RH-a broj Pž-6632/17 od 14.06.2018. kojom je potvrđen dio presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/12 od 04.07.2013.).

37. Odluka o troškovima parničnog postupka u skladu je s odredbom čl. 154 st. 1 i čl. 155 ZPP-a. Troškovi stranaka odmjereni su u skladu s odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/23, dalje; Tarifa) prema vrijednosti predmeta spora.

38. Osnovan je zatraženi parnični trošak tužitelja i to za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura prema Tbr. 7/1 Tarife, za sastav podneska od 20.11.2025., u iznosu od 200,00 Eura prema Tbr. 8/1 Tarife, za zastupanja na održanim ročištima 14.06.2024., 15.10.2024., 20.11.2025. i 19.03.2026. od po 200,00 Eura za svako ročište prema Tbr. 9/1 Tarife, kao i zatraženi trošak na ime plaćenog predujma za obavljeno financijsko vještačenje od 300,00 Eura, što predstavlja sveukupno opravdani trošak tužitelja od 1.500,00 Eura sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

39. Obzirom je tuženik u cijelosti izgubio ovaj spor zatraženi trošak istoga nije osnovan, a u odnosu na zatraženi trošak postavljen na glavnoj raspravi 20. studenog 2025. godine, taj trošak tuženika sud ocjenjuje neosnovanim jer je glavna rasprava održana i počela je ispočetka zbog promjene raspravnog suca, uz očitovanje stranaka u smislu odredbe čl. 315. st. 3. ZPP-a. Dakle, bez obzira što je tužitelj specificirao tužbeni zahtjev tek podneskom od 19.11.2025. sud je održao glavnu raspravu, a nastavak glavne rasprave određen je upravo na prijedlog tuženika radi očitovanja na podnesak tužitelja-specifikaciju tužbenog zahtjeva koju specificaciju tužbenog zahtjeva je tuženik osnovano mogao očekivati, a o čemu se izjasnio i prilikom pisanog očitavanja na pismeni nalaz i mišljenje financijskog vještaka (list 49) i očitovati se na održanoj raspravi bez potrebe održavanja novog ročišta. Slijedom opisanog, zahtjev tužitelja da se podnesak tuženika od 19. studenog 2025. ne uzme u obzir, odnosno da trošak odgode glavne rasprave padne na teret tužitelja u iznosu od 250,00 Eura nije osnovan.

40. Uslijed svega naprijed navedenog i obrazloženog odlučeno je kao u izreci.

U Vrbovcu 22. travnja 2026.

Sudac
Lidija Jakšić

Uputa o pravo na žalbu: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude, ukoliko

stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se predaje putem ovog suda, a za nadležan Županijski sud, pismeno u tri istovjetna primjerka.

DN-a:

1. Presudu dostaviti putem e-oglasne ploče za tužitelja i tuženika
2. Presuda nepravomoćna
3. Kal 20 dana

Broj zapisa: **9-30886-fafef**

Kontrolni broj: **0afdf-e4545-ac8f9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.